

-
- 8) проектування програми підвищення ефективності стимулювання працівників (розширення сфери охоплення працею, розвиток персоналу, гармонія складових персоналу, використання новітніх інформаційних технологій);
 - 9) процедура діагностики стимулювання працівників;
 - 10) інновації та випереджальний розвиток підприємств (вихід).

Список використаних джерел:

1. Стратегії та технології інноваційного розвитку корпорацій : монографія / за наук. ред. д-ра екон. наук, проф. О. М. Полінкевич. – Луцьк : Вежа-Друк, 2018. – 416 с.

Полінкевич О.М., д.е.н., професор кафедри економіки, безпеки та інноваційної діяльності підприємства

Панюта О., студентка
Східноєвропейський національний університет ім. Лесі Українки, м. Луцьк, Україна

ФОРМУВАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

У теорії і практиці бізнесу ще зовсім недавно не було такого поняття як «економічний потенціал підприємства». Під час технічного буму на заході пріоритет був за основним капіталом: машинами, механізмами, устаткуванням та іншими видами матеріальних ресурсів. В процесі вичерпання можливостей отримання більшого ефекту від технічних чинників, основна увага стала приділятися людському капіталу, повному розкриттю особових здібностей співробітників, що приносять фірмі додатковий прибуток і імідж. Ця стратегія дає чималі доходи фірмам навіть тоді, коли усі інші технічні можливості майже вичерпані.

Основними елементами економічного потенціалу підприємства є: основний та оборотний капітали, фінансові та трудові ресурси [1].

Структура економічного потенціалу підприємства формується фінансовим, науково-технічним, кадровим та виробничим потенціалами. Крім того на нього впливає потенціал країни та регіону. Фінансовий потенціал визначає кредитоспроможність та інвестиційну привабливість, виробничий потенціал формують ресурси та виробничі потужності, а науково-технічний – інновації та інформація, кадровий – людські ресурси та заклади перепідготовки і навчання.

Елементами економічного потенціалу підприємства є:

1. Обсяг і якість виробничих ресурсів, чисельність промислово- виробничого персоналу, склад основних виробничих фондів, величина оборотних фондів і матеріальних запасів, наявність фінансових ресурсів і нематеріальних активів, використання патентів, ліцензій, технологій, інформації.

2. Здатність персоналу підприємства до професійної діяльності в усіх сферах виробництва і на усіх рівнях управління.

3. Фінансовий стан підприємства, рівень поточної платоспроможності і ліквідності, зовнішня і внутрішня заборгованість, міра кредитоспроможності.

4. Стан наукової, творчої, раціоналізаторської та інноваційної діяльності, здатність до оновлення виробництва і зміни діючої технології.

5. Інформаційне забезпечення маркетингової, проектної, виробничої і фінансової діяльності, якість використовуваної інформації, міра її обґрунтованості і достовірності.

Список використаних джерел:

1. Стратегії та технології інноваційного розвитку корпорацій : монографія / за наук. ред. д-ра екон. наук, проф. О. М. Полінкевич. – Луцьк : Вежа-Друк, 2018. – 416 с.

Полінкевич О.М., д.е.н., проф. кафедри економіки, безпеки та інноваційної діяльності підприємства
Турчик К., студентка
Східноєвропейський національний університет
ім. Лесі Українки, м. Луцьк, Україна

ВПЛИВ КРИЗ НА СТРАТЕГІЧНИЙ РОЗВИТОК ПІДПРИЄМСТВ

Циклічний розвиток економіки стимулює стратегічні зміни на підприємствах, які відповідають політиці стратегічного розвитку та забезпечують реалізацію стратегії. Проте, якщо період криз є затяжним, то вони негативно позначаються на діяльності підприємницьких систем. Короткострокові кризи є стимулюючим фактором, який сприяє постійному пошуку підприємств, необхідності впровадження змін у всіх сферах діяльності на інноваційній основі.

Мушнікова С.А. зазначає такі види криз, в яких перебували суб'єкти господарювання у 1991–2014 роках: системна криза (1991–1993, набуття Незалежності), структурна (1998, дефолт Росії), системна (2004, «Помаранчева революція»), глобальна (2007–2008, світова фінансова криза), системна (2013–2014 революція «Гідності») [3, с. 64]. Цей перелік не є вичерпним. На сьогодні продовжує існувати системна криза у зв'язку із АТО, а з 2018 року ООС. Наявність затяжної системної кризи, яка триває із 2013 року до 2018 року, негативно позначилося на стану підприємств та їхньому стратегічному розвитку. Більшість підприємств змушені були шукати нові ринки збуту продукції, виходити на європейські ринки, змінювати постачальників та підрядників.

Про роботу усієї сукупності підприємств засвідчує на рівні України показник ВВП на душу населення. Його величину подамо у табл. 1.

Таблиця 1

ВВП на душу населення в Україні та Білорусії, дол. [2; 0]

Країни	1990	1993	1998	2007	2008	2013	2017
Україна	1569,74	1257,35	835,26	3068,61	3891,04	4029,72	2639,82
Білорусія	2124,84	-	1515,98	4735,66	6377,37	7978,87	5726,03